

Андрея Поряза чувствуваше това и следъ вестъта за Стойка почна да мисли какво трѣба да се стори, за да задържи приятеля си при него. Съ какво не го уещава, че подъ чужда властъ не може да се живѣе; какъ не го увѣряваше, че по-добре е да продаде всичко въ Добруджа и да остане при него; какви не удобства не му предлага — не би. Най-сетне дойде му на умъ за вдовицата Чернева. Нейната хубостъ и добрина белки би му обърнали сърдцето и за нея да остане при него. Често почна да я кани на гости у дома си; устройваше срещи и чакаше съ надежда.

А презъ това време Петъръ Габара получи нѣколко писма отъ Стойка. Разбра цѣлата му одисея и мълчеливо обсъждаше най-скорошна среща. Погълнатъ въ тая надежда, той и не схващаше за какво бѣха тия срещи съ Чернева. И често кога Андрея Поряза ги оставяше на саме, за да размѣни дума съ Чернева — Петъръ Габара не повдигаше очи, несхваналъ, че той е на саме съ жената, която го дири и чака неговата дума.

Петъръ Габара живѣеше съ мисълта да се срѣщне съ Стойка. Всичко друго бѣ за него праздна работа.

Писмата между сина и бащата се смѣняха редовно. Отъ тѣхъ той разбра, че Стойко и Елвира не могатъ пжтува по-рано отъ идещата пролѣтъ, защото очакватъ чедо отъ сърдце. Тогазъ Петъръ Габара замисли да замине самъ. Голѣмо бѣ желанието му да отведе сестра си и Койка въ Берлинъ, за да бжде обща радостъта. Но виждайки, че старата му отпаднала сестра не може изтрая едно дѣлго пжтуване, а не искаше да я остави само на Койка, реши да чака пролѣтъта.

Както морякътъ чака попжтенъ вѣтъръ за леокрила лодка — тѣй очикаеше Петъръ Габара да повѣй лодоса. . . И заживѣ съ затаена радостъ по близка пролѣтъ, както нѣкога презъ невръстни години, той възчакваше, кога ще цѣвнатъ овошкитѣ въ селски гра-